Cetăţile de scăpare

Exod 21:12-13; Numeri 35:6-34; Deuteronom 19:1-13; Iosua 20:1-6; Evrei 6:18.

Patru cărţi din Vechiul Testament ne oferă detalii despre cetăţile de scăpare. Aşadar, ele au o mare importanţă. Cetăţile de scăpare sunt foarte interesante şi de o importanţă teologică. Scriitorul cărţii către **Evrei** face referire la cetăţile de scăpare în **Evrei 6:18:** „noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte". Este singurul loc din Noul Testament în care este folosit cuvântul „scăpare". Este singura dată când cuvântul „scăpare" este folosit în Noul Testament. **Isaia 26:1** spune: „Avem o cetate tare; Dumnezeu ne dă mântuirea ca ziduri şi întăritură".

Din **Iosua 20** aflăm numele a trei cetăţi din partea de vest de râul Iordan. În **versetele 2 şi 7** israeliţii trebuia să hotărască (cu înţelesul de „stabilit", „cinstit", „sfinţit, care să-L onoreze pe Dumnezeu") aceste cetăţi. De vreme ce aceste cetăţi aparţineau Leviţilor, nu erau numai locuri de scăpare, ci şi locuri de odihnă. Aici găsim **o aplicaţie** pentru noi. Domnul nostru Isus Hristos este Cetatea noastră de Scăpare şi la acelaşi timp în El găsim odihnă. **Matei 11:28-29** spune: „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre". **Psalmul 23:2** spune: Domnul este Păstorul meu… El mă paşte în păşuni verzi, şi mă duce la ape de odihnă".

Iosua 20 face distincţie între ucidere premeditată (cetăţile de scăpare nu erau de nici un ajutor pentru cei care erau declaraţi vinovaţi de ucidere premeditată. Cetatea de scăpare nu oferea siguranţă unui intenţionat ucigaş, **Deuteronom 19:11-13)** şi ucidere accidentală. Vezi **Numeri 35:9-21.** Ce făcea Dumnezeu? El dorea să imprime în israeliţi valoarea vieţii umane. Cetăţile de scăpare îl învăţau pe Israel cât de importantă este viaţa pentru Dumnezeu. Aşadar, Biblia se declară foarte clar împotriva uciderii şi avortului.

Dumnezeu S-a îngrijit de slujitorii Săi (seminţia lui Levi), Leviţii, dându-le 48 de cetăţi cu suburbiile lor (terenuri comune pentru păşunat). Dintre cele 48 de cetăţi, şase erau desemnate pentru a fi cetăţi de scăpare pentru orice ucigaş care este inocent. Cetăţile de scăpare, fiind cetăţile Leviţilor **(versetele 13,21,27,32,36,38),** erau împrăştiate printre toate seminţiile lui Israel pentru ca profeţia lui Iacov în **Geneza 49:5-7** să se împlinească şi pentru a facilita lucrarea lor de învăţătură către popor/naţiune. Dumnezeu a zis că 48 de cetăţi vor fi puse deoparte ca moştenire a Leviţilor când copiii lui Israel au luat în stăpânire ţara promisă, Canaan. Canaan nu este o imagine a cerurilor. De ce? În Canaan au existat păcat, lupte, bătălii, idolatrie, imoralitate, moarte, căderi şi înfrângeri. De aceea, Canaanul este o imagine a moştenirii noastre spirituale prezente. **Efeseni 1:3** spune: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti, în locurile cereşti, în Hristos".

Aceste cetăţi de scăpare sunt o imagine a poporului lui Israel şi vina lui în legătură cu moartea lui Mesia, Unsul lui Israel. Domnul Isus Hristos este adevărata Cetate de Scăpare în care Israelul căit se poate refugia pentru a se afla în siguranţă. H. A. Ironside scria odată: „Hristos nu este doar Omul ucis şi cetatea de scăpare, ci El de asemenea este Marele Preot, ca atare El nu va mai muri încă o dată. El este preoţia veşnică; deci cei care găsesc scăpare în El sunt salvaţi pentru totdeauna".

Cetăţile de scăpare Îl reprezintă pe Isus Hristos în care păcătoşii, urmăriţi de dreptatea Legii care condamnă la judecată şi moarte, pot alerga pentru a găsi adăpost sau siguranţă în El.

Cetăţile de scăpare sunt de asemenea o imagine frumoasă a lui Isus Hristos, şi numele lor au o importanţă în legătura acela. Însemnătatea sau semnificaţia numelor cetăţilor de scăpare ne amintesc de Scăparea noastră, Domnul Isus Hristos, **Evrei 6:18.**

<u>La vest de râul Iordan:</u> (Iosua 20:7) **<u>La est de râul Iordan:</u> (Iosua 20:8)**

„Chedeş” înseamnă „sfinţenie”, “dreptate” (“neprihănire”) sau „sanctuar”.

„Ramot” înseamnă „înălţimi” sau „cetate”.

„Sihem” înseamnă „putere” sau „umăr”.

„Golan”** înseamnă „ bucurie”, „culmi” sau „exil”.

„Chiriat-Arba” (sau „Hebron”) înseamnă „părtăşie”.

„Beţer” înseamnă „siguranţă” sau “fortăreaţă”.

****** Specialiştii în ebraică nu au căzut de acord asupra a ceea ce înseamnă **„Golan”,** dar Lexiconul Gesenius spune că înseamnă „exil“.

Aceste nume pot fi folosite în a descrie ceea ce experimentează păcătoşii când vin prin credinţă la Isus Hristos. El le dă neprihănire (dreptate), nemaiputând fi acuzaţi din nou. Nu există condamnare! **Romani 8:1** spune: „Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus”.

Ca un păstor, El îi poartă pe umeri **(Luca 15:5** spune: „după ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri“) şi ei intră în părtăşie cu El **(1 Ioan 1:3** spune: „părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos“). El este fortăreaţa sau adăpostul lor, iar ei sunt în siguranţă **(Ioan 10:28-29** spune: „El le dau viaţa veşnică, în veac nu vor pieri, şi nimeni nu le va smulge din măna Mea…. şi nimeni nu le poate smulge din măna Tatălui Meu”). Ei locuiesc în înălţimi **(Efeseni 1:3; 2:6** spune: „El ne-a înviat împreună, şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Hristos Isus”), chiar dacă sunt exilaţi, străini şi călători în această lume **(1 Petru 2:11).** În Isus Hristos se găsesc toate binecuvântările sugerate de înţelesul numelor celor şase cetăţi de scăpare. Cetăţile de scăpare ne mai oferă, prin contrast, imaginea a mântuirii. Se poate face o paralelă între mântuirea temporală de care beneficia ucigaşul în cetăţile de scăpare şi mântuirea veşnică oferită păcătosului în Isus Hristos, mântuit prin harul lui Dumnezeu.

<u>Aplicaţia spirituală a cetăţilor de scăpare lui Isus Hristos are o prezentare de adevăr divin în două direcţii:</u>

1. **<u>Cu privire la Israel.</u>** Ei L-au ucis pe Domnul vieţii, **Faptele Apostolilor 3:15.** W. MacDonald scria: „Ca învăţătură simbolică, poporul lui Israel este poporul ucigaş, fiindcă l-a omorât pe Mesia. Deşi a făcut-o din neştiinţă **(Fapte 3:17).** Domnul Isus S-a rugat: „nu ştiu ce fac” **(Luca 23:34).** Exact aşa cum ucigaşul trebuia să plece de la casa lui şi să locuiască în cetatea de scăpare, Israelul se află în exil încă de atunci. Recâştigarea întregii lor posesiuni va avea loc, nu la moartea Marelui Preot (pentru că El nu va muri niciodată), ci când El va veni să domnească”. Liderii iudei la cruce au fost partea vinovată, deşi ei au fost ucigaşi neintenţionaţi, căci Domnul Isus a zis de pe crucea de la Calvar „ei nu ştiu ce fac” **(Luca 23:34).** Petru vorbeşte din nou despre această răspundere, vină în a doua sa predică: „din neştiinţă aţi făcut aşa” **(Fapte 3:17).** Aşadar, iertarea (adăpostul) este disponibilă chiar şi pentru cei care L-au crucificat pe

Mântuitorul. În **1 Timotei 1:15** Pavel scrie plin de recunoştinţă şi mulţumire: „Hristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eu”.

2. **Cu privire la păcătosul care îşi găseşte mântuirea în Isus Hristos.** Iată aici punctele contrastului. Ucigaşul care îşi merita scăparea nu era scutit de judecată. Dar credinciosul care se adăposteşte în Isus Hristos nu va mai trebui să se prezinte la judecată fiindcă Isus Hristos a plătit vina, **Romani 8:1.** Dacă acel ucigaş ieşea pe poarta cetăţii putea fi omorât, însă toţi acei care se adăpostesc în Isus Hristos se află în siguranţă pentru toată veşnicia şi nu vor pieri niciodată, **Ioan 10:28a.**

Cetăţile de scăpare:

1. **Se aflau la îndemâna oricui.** Descrierea cetăţilor de scăpare (câte trei de fiecare parte a râului Iordan) ne este oferită în **Numeri 35.** Acestea erau aşezate la distanţe egale în toată ţara.

Din **Deuteronom 4:41-43** aflăm numele celor trei cetăţi la este de râul Iordan. Din **Numeri 32** aflăm că acesta era locul compromisului ales de seminţia lui Ruben, Gad şi de jumătate din seminţia lui Manase. Şi totuşi, ce încurajare pentru noi să ştim că Iehova totuşi S-a îngrijit de poporul Său în ciuda alegerilor jalnice făcute de acesta.

Cetăţile de scăpare erau împrăştiate pe toată întinderea ţării pentru ca toţi oamenii să poată ajunge cu uşurinţă la ele. Domnul Isus Hristos stă la dispoziţia tuturor oamenilor din întreaga lume. Mesajul evangheliei este la îndemâna tuturor – dispunem de o mântuire universală, cu alte cuvinte, Isus Hristos a murit pentru toţi oamenii de oriunde si de oricând, **Ioan 3:16** spune: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe Singurul Lui Fiu, ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică“.

Cetăţile de scăpare erau la îndemâna tuturor. **Numeri 35:15** pentru Evrei şi Neamuri. Mesajul evangheliei este pentru Evrei şi Neamuri, **Fapte 1:8** spune că: „Şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, şi până la marginile pământului“.

La oricare dintre cetăţile de scăpare se putea ajunge în timp de o zi din orice parte a ţării. Erau aşezate în mod strategic, astfel încât nici un loc din ţară să nu se afle la o depărtare mai mare de 45 de kilometri de una dintre aceste cetăţi. Erau aşezate la distanţe egale pe suprafaţa ţării. D. L. Moody a avut **o aplicaţie bună:** „După cum cetăţile de scăpare erau aşezate în aşa fel încât să fie accesibile din orice parte a ţării, tot aşa şi Isus Hristos este accesibil păcătoşilor în nevoie”. **1 Ioan 2:2** spune: „El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre; nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregei lumi”.

Aceste cetăţi nu se aflau în văi, ci pe dealuri, vizibile tuturor. Domnul Isus Hristos a fost ridicat pe cruce ca Mântuitor al păcătosului.

2. **Porţile oricărei cetăţi de scăpare erau permanent deschise.** Harul lui Dumnezeu era evident în purtarea lor de grijă. Şi noi trăim încă în dispensaţia harului. Strigarea evangheliei este: „oricine va”, cât timp porţile îndurării şi ale harului mai sunt larg deschise. **Romani 10:13** spune: „Fiindcă «oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit»”.

3. **Drumul către orice cetate de scăpare era clar delimitat.** Drumurile către cetăţile de scăpare erau bine indicate, în acelaşi fel în care drumul către mântuire este indicat (Biblia ne prezintă, într-un mod atât de simplu, încât chiar un copil să poată înţelege, planul de mântuire arătând spre lucrarea săvârşită şi desăvârşită a Domnului Isus Hristos), pentru ca nimeni să nu se rătăcească şi să-şi piardă viaţa.

După părerea rabinilor, Sanhedrinul deţinea responsabilitatea de a păstra în cele mai bune condiţii drumurile care duceau către cetăţile de scăpare, pentru a-l ajuta pe fugar. Toate aşezările erau controlate, orice râu era traversat de un pod, iar drumul trebuia să aibă o lăţime de cel puţin 32 de coţi. La fiecare intersecţie exista un indicator cu inscripţia „Scăpare"; iar doi dintre studenţii sau învăţaţii legii erau desemnaţi să escorteze fugarul, să-l potolească, dacă era posibil, pe răzbunător, el trebuia să îl ajungă din urmă pe fugar. Toate obstacolele care l-ar fi putut împiedica sau ar fi putut încetinit viteza fugarului erau îndepărtate.

Potrivit tradiţiei iudaice, drumurile ce duceau spre aceste cetăţi de scăpare erau ţinute în condiţii optime şi intersecţiile erau bine marcate (având indicatoare scrise clar), cu mesajul „Scăpare". Alergătorii instruiţi în lege erau aşezaţi de-a lungul drumului pentru a putea oferi călăuzire şi ajutor fugarului.

Când ucigaşul era ajuns şi apoi primit în cetatea scăpării, i se încredinţa o locuinţă confortabilă, iar cetăţenii trebuia să-l înveţe cum se face comerţ acolo pentru ca acesta să se poată întreţine.

4. **<u>Cetăţile de scăpare au fost desemnate şi ales cu mult timp înainte de a fi folosite.</u>** Ele au fost desemnate în pustie, înainte ca poporul să ajungă în ţara promisă (în Canaan). Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov îi spusese lui Moise: „îţi voi hotărî un loc unde va putea să fugă (cel vinovat de ucidere neintenţionată)" **(Exod 21:13),** cu mult înainte chiar ca poporul Israel să fi plecat în călătoria lor de la Sinai spre Canaan. Dumnezeu, în suveranitatea Sa a promis un Mântuitor, pe Fiul Său, Isus Hristos, **Geneza 3:15.** Însă lucrul acesta fusese pregătit într-o veşnicie trecută. Citim în **1 Petru 1:20:** „El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, şi a fost arătat la sfârşitul vremurilor pentru voi". Orarul sau timpul lui Dumnezeu este întotdeauna desăvârşit şi **Galateni 4:4** vorbeşte despre „împlinirea vremii". Vezi **Apocalipsa 13:8.**

5. **<u>Cetăţile de scăpare au oferit siguranţă.</u>** Fugarul nevinovat putea rămâne într-o cetate de scăpare până la moartea marelui preot. Apoi era liber să se întoarcă la familia lui. Însă pe Marele nostru Preot, Isus Hristos, moartea nu-l poate atinge. Cei răscumpăraţi în Isus Hristos se află în siguranţă pentru toată veşnicia. „Acum dar, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos" **(Romani 8:1).** Preoţia vechi testamentală era doar temporală. Preoţia Domnului nostru Isus Hristos este perpetuu sau neîncetat. Pentru a se face un Preot şi Mijlocitor viu pentru noi, El a trebuit să guste moartea, **Evrei 9:16-17. Psalmul 46:1** spune: „Dumnezeu este adăpostul şi sprijinul nostru". **Deuteronom 33:27a** spune: „Dumnezeul cel veşnic este un loc de adăpost, şi sub braţele Lui cele veşnice este un loc de scăpare". **Proverbe 14:26** spune: „Cine se teme de Domnul are un sprijin tare în El, şi copiii au un loc de adăpost la El".

Nu exista poziţie neutră pentru persoana nevinovată – ea era, fie în siguranţă în cetatea de scăpare, sau fie subiectul mâniei răzbunătorului sângelui. Fiecare om este, fie asigurat pentru veşnicie în Isus Hristos, sau fie sub judecata lui Dumnezeu. Nu există nici o altă poziţie. **Ioan 3:36** spune: „Cine crede în Fiul, are viaţa veşnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el". Expresia apostolului Pavel „în Hristos Isus" vorbeşte despre siguranţa fiecărui credincios adevărat. Ea apare de cel puţin 40 de ori în Noul Testament.

Persoana care căuta adăpost trebuia să alerge repede (nu era de aşteptat, nu exista întârziere) spre locul siguranţiei (cetatea de scăpare). Odată ce trecea pragul porţii, îi era garantată securitate maximă.

6. **<u>Cetăţile existau pentru momente de criză.</u>** O criză îi îndrumau pe oameni spre una dintre cetăţile de scăpare, şi adesea este nevoie de o criză pentru ca oamenii să fie conduşi spre Domnul Isus Hristos pentru adăpost veşnic. Temnicerul din Filipi a strigat în **Fapte 16:30:** „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?"

7. **<u>Din însemnătatea numelor cetăţilor vedem că acolo se găsea adăpost pentru oricine, un adăpost perfect:</u>**

(a) <u>„Chedeş"</u> înseamnă „sfinţenie", „dreptate" sau „sanctuar". Isus Hristos este dreptatea noastră. Prin harul Său, în schimbul „hainei noastre mânjite" **(Isaia 64:6)** ne-a fost oferită mantaua izbăvirii, a salvării, a dreptăţii. Dreptatea lui Dumnezeu este acea dreptate pe care dreptatea Lui îi pretinde să o ceară. În noi nu există nimic care să satisfacă cerinţa lui Dumnezeu, ci Isus Hristos este făcut dreptate pentru noi.

(b) <u>„Sihem"</u> înseamnă „putere" sau „umăr". Acesta vorbeşte despre putere şi despre locul poverilor. Marele preot purta pe umărul său cele şase nume ale seminţiilor lui Israel când intra în Sfânta Sfintelor. Umărul este locul pe care păstorul poartă oaia cea pierdută care a fost găsită, **Luca 15:5.** Isus Hristos este Cel desăvârşit care poartă poverile noastre. Braţul care susţine universul **(Isaia 9:6** spune: „domnia va fi pe umărul Lui") îl va susţine chiar şi pe cel mai slab credincios.

(c) <u>„Hebron" (sau Chiriat-Arba)</u> înseamnă „părtăşie". Acesta întruchipează părtăşia, legătura care a fost recâştigată în şi prin Isus Hristos după ce fusese întreruptă în grădina Eden. Domnul Isus Hristos a venit în această lume duşmănoasă, neprietenoasă **(Ioan 1:11)** pentru ca noi să putem avea un Prieten perfect.

(d) <u>„Beţer"</u> înseamnă „siguranţă" sau "fortăreaţă". Isus Hristos este fortăreaţa noastră. În El noi suntem în siguranţă. Satan este puternic, însă Dumnezeu este Atotputernic. Aşadar Domnul nostru Isus Hristos este suficient pentru noi, El este „El-Shaddai", „Dumnezeul Atotputernic". Trebuie să apreciem faptul că Dumnezeu este Cel ce luptă pentru noi. De aceea, putem să spunem împreună cu Pavel în **Romani 8:31**: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?" De asemenea, **1 Corinteni 15:57** spune: „Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru, Isus Hristos". Noi avem biruinţa prin El.

(e) <u>„Ramot"</u> înseamnă „ înălţimi" sau „cetate". Isus Hristos S-a făcut „pentru puţină vreme mai prejos decât îngerii" **(Evrei 2:9),** asemenea chiar unui vierme **(Psalmul 22:6),** pentru ca să fie înălţat şi ne-a aşezat pe noi mai presus decât îngerii. Mijlocitorul nostru stă acum la dreapta Tatălui Său.

(f) <u>„Golan"</u> înseamnă „bucurie", „culmi" sau „exil". Isus Hristos este bucuria noastră deplină. **Psalmul 16:11** spune: „Înaintea Feţei Tale sunt bucurii nespuse". În Noul Testament creştini au fost numiţi „străini şi călători". Care este **<u>lecţia practică</u>** pentru noi? **1 Petru 2:11** spune: „Prea iubiţilor, vă sfătuiesc ca pe nişte străini şi călători". **Evrei 11:13** spune: „În credinţă au murit toţi aceştia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au

văzut şi le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini şi călători pe pământ“. Avram a vorbit către fiii lui Het în **Geneza 23:4:** „Eu sunt străin şi venetic printre voi“. ªi David a spus în **Psalmul 119:19:** „Sunt un străin pe pământ“. Cu adevărat, el a fost „un om după inima lui Dumnezeu“. Suntem în lume dar nu suntem din lume. Domnul Isus Hristos a zis în **Ioan 17:16:** „Ei nu sunt din lume, dupăcum nici Eu nu sunt din lume“. Care este diferenţa dintre „străini“ şi „călători“? Ca „străini“ suntem departe de casă şi fiind „călători“ călătorim acasă, spre cer. Suntem „străini adevărati“ şi „călători adevărati“ în această lumea?

În Scriptură nu ne este relatat nici un incident inconcret în care un om să fi fugit către una dintre acele cetăţi de scăpare.

Deuteronom 19:4-7 – Cuvântul tradus „răzbunătorul sângelui” este „go-el”. Acest „go-el” era de fapt „protectorul familiei”. El era o „rudă apropiată” (tradiţional, el era cea mai apropiată rudă de sex masculin) responsabilă pentru răscumpărarea unei rude din sclavie **(Levitic 25:48-49),** pentru răscumpărarea proprietăţii unei rude **(Levitic 25:26-33),** pentru luarea în căsătorie a unei văduve dintre rudele sale şi pentru naşterea de copii în numele celui decedat **(Rut 3:13; 4:5-10),** şi pentru răzbunarea morţii unei rude **(Numeri 35:19-28).**

Expresia „răzbunătorul sângelui” apare în **versetele 3,5,9** şi se referă la cel care „trebuia să-şi facă partea în funcţia de rudă” – acelaşi concept este menţionat în **cartea Rut** (Ruda răscumpărătoare). Răzbunătorul putea să arate îndurare sau să pedepsească, după buna sa plăcere. Noi suntem urmăriţi de „legea răzbunătoare” care hotărăşte judecată şi moarte. Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu că dreptatea a fost satisfăcută la Calvar! În **Deuteronom 19** Moise vorbeşte din nou despre necesitatea ridicării acestor cetăţi de scăpare şi dă detalii în privinţa funcţionării lor. Citim în **Deuteronom 19:1-10** că trei cetăţi de scăpare erau deja aşezate pe partea de est a râului Iordan. Aici Moise aminteşte poporului să ridice alte trei cetăţi pe partea cealaltă a râului, care să fie aşezate convenţional, pentru ca ucigaşul să poată fugi acolo de răzbunătorul sângelui **(versetele 1-7).** Instrucţiunilor anterioare cu privire la acest subiect li se adaugă ridicarea altor trei cetăţi de scăpare adiţionale, în cazul în care poporul va pune stăpânire pe întreg teritoriul ce le fusese promis la început **(versetele 8-10).** După aceea nu se mai face nici o referire la aceste trei cetăţi fiindcă Israelul n-a ajuns niciodată stăpân pe întreaga ţară promisă din **Geneza 15:18.**

Cuvântul **„adăpost”** apare de 46 de ori în Vechiul Testament, 18 dintre primele 19 relatări se referă la cetăţile de scăpare. Acelaşi cuvânt mai apare de 18 ori în **cartea Psalmilor.**
În **Psalmul 9** El este adăpost pentru cei apăsaţi, adăpost în vreme de necaz.
În **Psalmul 14** El este adăpost pentru sărac.
În **Psalmul 46** El este adăpostul nostru şi puterea noastră, un ajutor care nu lipseşte niciodată în nevoi.
De asemenea în **Psalmul 46** El este Dumnezeul lui Iacov, El este adăpostul nostru.
În **Psalmul 48** El este cunoscut ca un turn de scăpare în casele lui împărăteşti.
În **Psalmul 57** adăpostul nostru este la umbra aripilor Lui.
În **Psalmul 59** El este scăparea noastră în ziua necazului.
În **Psalmul 62** El este adăpost pentru noi.
În **Psalmul 78** El este un adăpost puternic.

Pentru că Domnul este adăpostul meu, eu mă pot încrede în El, potrivit **Psalmului 91.**
Acelaşi adăpost devine, mai târziu, în **Psalm 91,** locuinţa noastră.
În **Psalmul 94** El este stânca mea de adăpost.

Trei dintre cetăţi au fost lăsate în seama descendenţilor lui Gherşon, Chehat şi Merari, cele trei familii responsabile cu cortul întâlnirii **(Deuteronom 4:43; Iosua 21:34-36; 1 Cronici 6:54-56).** Ei au avut responsabilitatea de a demonta cortul şi de a-l ridica mai târziu într-un alt loc. Acum se pare că Dumnezeu îi răsplăteşte pentru credincioşia şi slujirea lor dându-le aceste cetăţi de odihnă şi un loc de adăpost pentru alţii. Care este **aplicaţia** pentru noi astăzi? Biserica lui Isus Hristos este responsabilă să ofere acest adăpost pentru necredincioşii de astăzi.

THE CITIES OF REFUGE

Exodus 21:12-13; Numbers 35:6-34; Deuteronomy 19:1-13; Joshua 20:1-6; Hebrews 6:18.

Four Old Testament books gives us details about the cities of refuge. Therefore they are of great importance. The cities of refuge are very interesting and of theological importance. The writer to **the Hebrews** refers to the cities of refuge in **Hebrews 6:18,** "Who have fled for refuge to lay hold upon the hope set before us". This is the only time the word **"refuge"** is used in the New Testament. **Isaiah 26:1** says: "We have a strong city; salvation will God appoint for walls and bulwarks".

From **Joshua 20** we learn the names of the three cities to the west of the river Jordan. In **verses 2 and 7** the Israelites were to appoint (meaning "assign", "hallow" (JND), "sanctify, to honour God") these cities. Since they belonged to the Levites, they not only were places of refuge, but also places of rest.

Joshua 20 distinguishes between pre-meditated (the cities of refuge were of no help to those who were declared guilty of pre-meditated murder. The city of refuge did not provide safety for a murderer, **Deuteronomy 19:11-13)** and accidental manslaughter. See **Numbers 35:9-15 and verses 16-21.** What was God doing? He wanted to impress upon Israel the sanctity of human life. The city of refuge taught Israel how important life is to God. Therefore the Bible is very clearly against murder and abortion.

God made provision for His servants (the tribe of Levi), the Levites, in giving them 48 cities and their suburbs (common lands for pasture). Of these 48 cities, 6 were chosen to be cities of refuge for any manslayer who is innocent. God said that 48 cities should be set apart for the inheritance of the Levites when the children of Israel took possession of the promised land, Canaan. Six of these cities were to be designated as cities of refuge. The cities of refuge, being cities of the Levites **(verses 13,21,27,32,36,38),** were scattered throughout all the tribes of Israel in order to fulfil the prophecy of Jacob **(Genesis 49:5--7)** and to better facilitate their teaching ministry to the nation.

These cities of refuge are a picture of the nation of Israel and its guilt in connection wth the death of Israel's Messiah. Jesus Christ is the true City of Refuge to whom repentant Israel may flee for safety and sanctuary. H.A. Ironside once wrote: "Christ is not only the Man slain and the city of refuge Himself, but He too is the High Priest, and as such He will never die again. His is an everlasting priesthood; so those who find refuge in Him are eternally saved".

The cities of refuge typify Christ to whom siners, pursued by the avenging Law which decrees judgement and death, may flee for refuge.

Also, the cities of refuge are a beautiful type or picture of Jesus Christ, and their names are significant in that connection. The significance of the names of the cities of refuge remind us of our Refuge, Jesus Christ.

West of the river Jordan: (Joshua 20:7)

"Kedesh" means "holiness" or "sanctuary".

"Shechem" means "strength" or "shoulder".

"Kirjath-Arba" (or "Hebron") means "fellowship".

East of the river Jordan:

"Ramoth" means "uplifting" or "fortress".

"Golan" means "happiness", "the heights" or "exile".

"Bezer" means "safety" or "rejoicing".

The Lord Jesus Christ provides every blessing suggested by the meaning of the names of these six cities of refuge. Also the cities of refuge are typical of salvation by way of contrast. There is a parallel between the temporal salvation offered the manslayer in the cities of refuge and the eternal salvation offered the sinner in Jesus Christ, saved by the grace of God.

The spititual application of the cities of refuge to Jesus Christ has a 2-fold presentation of divine truth:

1. With reference to Israel, they had killed the Prince of Life, **Acts 3:15.** W. MacDonald writes: "As for the symbolical teaching, the people of Israel are the manslayer, having put the Messiah to death. Yet they did it ignorantly **(Acts 3:17).** The Lord Jesus prayed: "they know not what they do" **(Luke 23:34).** Just as the manslayer was displaced from his own home and had to live in the city of refuge, so Israel has been living in exile ever since. The nation's complete restoration to its possession will take place, not at the death of the Great High Priest (for He never can die), but when He comes to reign".

The Jewish leaders at the cross were the guilty party, although they were unintentional murderers, for the Lord Jesus said from the cross at Calvary "they know not what they do" **(Luke 23:34).** Peter repeats that charge in his second sermon: "that through ignorance ye did it" **(Acts 3:17).** Therefore forgiveness (refuge) is available even to those who crucified the Saviour. Paul wrote full of thanksgiving in **1 Timothy 1:15:** "I obtained mercy, because I did it ignorantly in unbelief".

2. With reference to the sinner taking refuge in Jesus Christ. Here there are points of contrast. The manslayer who gained the refuge was not exempt from judgement. But every believer is sheltered in Jesus Christ is safe from judgement because Jesus Christ has paid the penalty, **Romans 8:1.** If a masnslayer walked outside the gate of the city he could perish, but all those sheltered in Jesus Christ are safe and secure for eternity and shall never perish.

The cities of refuge:

1. They were easily accessible. The description of the cities of refuge (three on each side of the river Jordan) is given in **Numbers 35.** They were equally spread throughout the country.

West of the river Jordan (Joshua 20:7):

Kedesh in Galilee of Napthali

Shechem in Ephraim

Hebron in Judah

East of the river Jordan (Joshua 20:8):

Ramoth in the region of Gilead in the tribe of Gad

Golan in the northern territory of Bashan in the tribe of Manasseh

Bezer in the south in Reuben

Deuteronomy 4 or 19:1-13 (designed by Moses) In **Deuteronomy 4:41-43** we learn the names of the three cities east of the river Jordan. We learn from **Numbers 32** that this was the place of compromise chosen by the tribes of Reuben, Gad and the half tribe of Manasseh.

Yet it is a great encouragement to us to know that God/Jehovah was still making provision for His people despite their poor choices.

They were spread throughout the land and easily accessible to all the people. Jesus Christ is accessible to all people throughout the world. The message of the gospel is available to all people, we have a universal salvation, in other words, Jesus Christ died on behalf of all people.

They were available to all men. **Numbers 35:15** for Jews and Gentiles.

Any city of refuge could be reached in a day from any part of the country. They were strategically located so that no point in the land was more than 45 kilometers from one of them. They were equally spaced throughout the land. D.L.Moody made a good application: "As the cities of refuge were so situated as to be accessible from every part of the land, so Christ is very accessible to needy sinners, **1 John 2:1-2**".

Also they were not in the valleys but on the hills, they were visible to all. The Lord Jesus Christ was lifted up on the cross as the sinner's Saviour.

2. <u>The gates of each city of refuge were always open.</u> God's grace was evident in their provision. We continue to live in the dispensation of grace. The call of the gospel is: "whosoever will", as the gates of mercy and grace stand wide open.

3. <u>The roads to each city of refuge were clear and well-marked/well signposted.</u> The roads to the cities of refuge were clear and well-marked, just like the way of salvation, (the Bible gives us the plan of salvation pointing to the finished work of the Lord Jesus Christ in simple terms that even a child can understand it) so that no one would make a mistake and lose his life. According to the rabbis, in order to aid the fugitive it was the business of the Sanhedrin to keep the roads leading to the cities of refuge in the best possible repair. No hills were left, every river had a bridge, and the road itself was to be at least 32 cubits wide. At every turning there were guideposts/signposts with the word "Refuge"; and two students of the law were appointed to accompany the fleeing man, to pacify, if possible, the avenger, should he overtake the fugitive. All obstructions were removed that might stay the flier's foot or hinder his speed.

According to Jewish tradition the roads leading to these cities were kept in excellent condition and the crossroads were well-marked (clearly written directions) with signposts reading, "Refuge". Runners, learned in the law, were positioned along the way to guide and help the fugitive.

When the manslayer was settled in the city of refuge a convenient habitation was assigned to him, and the citizens were to teach him some trade that he might support himself.

4. <u>They were appointed and selected a long time before they were used.</u> They were appointed in the wilderness before the land of promise (Canaan) was reached. The God of Abraham, Isaac and Jacob had said to Moses: "I will appoint thee a place whither he (the one guilty of involuntary manslaughter) shall flee" **(Exodus 21:13)** long before Israel had even left Sinai in their journey towards Canaan. God in His sovereignty promised a Saviour, His Son, Jesus Christ, **Genesis 3:15.** But provision had been made before this, in a past eternity, **1 Peter 1:20; Revelation 13:8.** God's timing is always perfect, **Galatians 4:4-5**.

5. <u>They provided safety.</u> The innocent man was kept within the walls until the high priest died. Then he was free to return to his famly. Death can never claim our Great High Priest. The redeemed in Jesus Christ are safe for eternity. "There is therefore now no judgement to those who are in Christ Jesus" **(Romans 8:1).** The priesthood of the Old Testament was only temporary. Our Lord's priesthood is perpetual. To become a living Priest or Intercessor for us, He must taste of death, **Hebrews 9:16-17.** See **Psalm 46:1; Deuteronomy 33:27; Proverbs 14:26.**

There was no neutral ground for the innocent person - he was either safe in the city of refuge or subject to the wrath of the blood avenger. Each individual is either safe for eternity in Jesus Christ or under the judgement of God there is no other position, **John 3:36.**

The apostle Paul's expression "in Christ Jesus" speaks of the safety and security possessed by every true believer. It occurs at least 40 times in the New Testament, see **Romans 8:1.**

A person seeking refuge must go quickly (there was to be no delay) to the only place of safety. Once he crossed the threshold of the gate, complete security was guaranteed.

6. <u>They were used in a time of crisis.</u> Crisis drove people to one of the cities of refuge, and many times a crisis is needed in order to drive people to the Lord Jesus Christ for eternal refuge.

7. <u>The refuge was sufficient and perfect, this is seen in the meaning of the names:</u>

(a) "Kadesh" means "sanctuary" or "righteousness". Jesus Christ is our righteousness. Through His grace we have exchanged our "filthy rags" for His garment of salvation/righteousness **(Isaiah 64:6).** God's righteousness is that righteousness which His righteousness requires Him to require. There was nothing in us that He could require, but Jesus Christ is made unto us righteousness.

(b) "Shechem" means "shoulder". This speaks of strength and the place of burden. The high priest carried upon his shoulder the six names of the tribes of Israel when entering the Holy of Holies. It is the place where the shepherd carries the lost sheep which has been found. Jesus Christ is our perfect burden-bearer. The arm that upholds the universe will uphold the weakest believer.

(c) "Hebron" (or Kirjath-Arba) means "fellowship". This is typical of the fellowship which is restored in and through Jesus Christ after it was broken in the garden of Eden. The Lord Jesus Christ came into this friendless world **(John 1:11)** in order that we might have a perfect Friend.

(d) "Bezer" means "fortress". Jesus Christ is our Fortress. We are safe and secure in Him. Satan is powerful, but God is all-powerful.

(e) "Ramoth" means "exaltation". Jesus Christ became "a little lower than the angels" **(Hebrews 2:9),** even as a worm **(Psalm 22:6)** that He might be exalted and lifted us above the angels. Our Mediator is now seated at the right hand of His Father.

(f) "Golan" means "joy" or "exile". Jesus Christ is our exceeding joy. **Psalm 16:11** says: "In His presence is fulness of joy".

<u>Summary</u> - Therefore our Lord Jesus Christ is sufficient, He is the "El Shaddai", "the Almighty God".

It is interesting that there is no recorded incident in Scripture of a man actually fleeing to a city of refuge.

Deuteronomy 19:4-7 -- The word translated "avenger of blood" is "go'el". A "go'el" was essentially a "family protector". He was a "near kinsman" (traditionally understood as the nearest male relative) responsible for redeeming (buying) a relative out of slavery **(Leviticus 25:48-49),** for redeeming a relative's property **(Leviticus 25:26-33),** for marrying a relative's widow and raising up children in the name of the deceased **(Ruth 3:13; 4:5-10),** and for avenging the death of a relative **(Numbers 35:19-28).**

The phrase "avenger of blood" occurs in **verses 3,5,9** and refers to one who is to "do the part of the kinsman" **---** the same concept is mentioned in **the book of Ruth** (the Kinsman Redeemer). The avenger had the ability to show mercy or punish at his discretion. We are pursued by the "avenging law" which decrees judgement and death. Thank God justice was served at Calvary!

In **Deuteronomy 19** Moses reiterates the necessity of having cities of refuge and details how they should function. **Deuteronomy 19:1-10** - Three cities of refuge had already been set up east of the River Jordan. Here Moses reminded the people to set up three cities on

the other side, conveniently located so that a manslayer could flee there from the avenger of blood **(verses 1-7).** To the previous instruction on this subject is added the provision for three additional cities of refuge, if the people ever possessed the full territory originally promised to them **(verses 8-10).** No further mention is made of these three extra cities because Israel has never occupied all the land promised in **Genesis 15:18.**

The word **"refuge"** occurs 46 times in the Old Testament, 18 of the first 19 occurrences refer to the cities of refuge. The word also occurs 18 times in **the book of Psalms.**

In **Psalm 9** He is a refuge for the oppressed, a refuge in time of trouble.
In **Psalm 14** He is the refuge for the poor.
In **Psalm 46** He is our refuge and strength, a very present help in time of trouble.
Also in **Psalm 46** as the God of Jacob He is our refuge.
In **Psalm 48** He is known in the palaces of kings as a refuge.
In **Psalm 57** our refuge is in the shadow of His wings.
In **Psalm 59** He is our refuge in the day of trouble.
In **Psalm 62** He is a refuge for us.
In **Psalm 78** He is a strong refuge.
Because the Lord is my refuge I can trust in Him according to **Psalm 91.** That refuge later in the same Psalm becomes our habitation.
In **Psalm 94** He is the rock of my refuge.

Three of the cities were assigned to the descendants of Gershon, Kohath and Merari, the three families responsible for the tabernacle **(Deuteronomy 4:43; Joshua 21:34-36; 1 Chronicles 6:54-56).** They were responsible to take down and later set up the tabernacle in a different place. Now it seems that God was rewarding them for their faithfulness and service by giving them cities of rest and a place of refuge for others. What is the application for us today? The church of Jesus Christ needs to demonstrate that provision for unbelievers today.